

КИРИЛ БОЖИЛОВ КУРАБИЙКАТА

chitanka.info

Няколко денонощия валя сняг — слабо, като бял пращец, но натрупа до над глезени; очертаха се криви пъртинки.

И тая сутрин валеше, колко тихо беше пред прозореца на кухнята ни. И безветрено, като при стаяване на дъх. Брезата — върхът ѝ стигаше до нашия втори етаж — едва издържаше снежния си чучул. Клоните ѝ бяха огънати, но не се пречупваха; по най-високите от тях чирикаха врабчета — някак изплашено, от студ.

Още закусвах, макар че минаваше девет часът.

Ако бях на училище, да е започнал третият час. Сряда беше, това значи — математика, ужас!... Не мога да свикна, че съм във ваканция; неестествено ми се струваше и излежаването (събуждах се пак в шест часа), и мотаенето ми по цял ден. Не можех да се организирам...

Чирик-чирик...

Да не би врабчетата да викат от глад? Да ме наблюдават как закусвам, ами че да-ааа... Стига де, чух ви — ей сега! От няколко филии хляб направих трохи, посипах ги по перваза на прозореца, направо върху снега.

Отначало врабчетата се предпазваха. Бяха недоверчиви, изчакваха; изпратиха на перваза двама разузнавачи, те скоро се върнаха при ордата си. Всички се сговаряха известно време. После се нахвърлиха лакомо върху трохите, дори често се спречкваха от лакомия и твърдоглавство. Всяко мое движение ги плашеше и реших да оставя масата неприбрана — лесно оправдание за мързела ми?

Преминах в хола, нощес спах не в стаята си, а тук и не бях оправяла. Отвън някой почти ритмично стържеше с лопата — навярно чистеше тротоара от сняг. А отгоре — от горния апартамент — едва-едва се чуваше музика; доколкото улавях — „Сарагоса Бенд“.

Тъкмо в тоя момент се сетих, че през ваканцията непременно трябва да прочета „Дъщерята на партизанина“ — за читателската конференция, бе ми поръчано да се изкажа.

Ние я нямахме.

Ние изобщо малко книги имаме, за сметка на фонотеката ни — над 500 плочи. В училищната библиотека ме бяха изпреварили други ученици. И ми дойде в ума, защо да не попитам Светлин? Те сигурно са си я купили, майка му е учителка.

Бях по дълъг пеньоар и само стегнах колана му. Още не бях се сресвала, но косата ми се понасяше. Колко съм небрежна, ех!

Светлин живееше точно над нас, наистина слушаше „Сарагоса Бенд“. Посрещна ме леко изненадан, беше по панталон и бяло поло, бос, по чехли. Чехлите му — пухкави, в ръждиво жълто. Вежливо ме покани да вляза, о, не, не, аз само за минутка — и му заобяснявах коя книга търся и защо я търся.

Той се смути.

Така и очаквах, понеже е прекалено срамежлив; поне повече от другите момчета, които познавах. И преди още да го чуя, вече знаех със сигурност: значи я нямат, жалко — къде ли ще я търся?

— Жалко... Едва ли ще мога да ти услужа. Просто защото помня, че и за себе си още през лятото я взех от читалище „Светлина“. За всеки случай ще проверя — да не би да бъркам. Заповядай, моля те.

Влязох в антрето, външната врата не затворих напълно: нали казах, че само за минутка съм дошла.

— Влизай, влизай — аз ей сега...

— Благодаря, тук ми е добре.

Учудих се: как могат толкова чисто да поддържат; у нас оставих хаос невъобразим. Виждах библиотеката им — беше на цялата южна стена; точно там ние сме сложили телевизора и грамофона с двете стереоколони. И книги, книги, незапомнено много книги — почувствах се чужда. А Светлин набързо се порови в цял кът от библиотеката, ровеше все пак внимателно — дори само по това си личеше, че цени книгите.

— Наистина я нямаме — само тук са ни детските книги!

Смешно пощипваше бузите си, разбирах: от неудобство, че не можа да ми услужи.

Извиних му се, той ме изпрати до стълбището.

Чехлите ми бяха с високи токчета, чукането им отекваше. Чак когато наближих нашата площадка, чух, че най-сетне горе се затвори врата. Не му тежи на Светльо да е възпитан.

Приятно момче е, не отричам.

Скромен и честен, незабележим сякаш. В някои отношения е наивен от доброта, а физически е добре развит, скиор — средно висок, със силни рамене. И симпатичен е дори — мургав, с нос на древен грък. Усмивката му е нежна, а очите — зеленикави; те като че ли винаги са преуморени. Доколкото знам, отличник е. Връстници сме, шестокласници, но той учи в старото си училище; блокът ни е нов.

Откъде дойде това настроение у мене: засвируках си.

Врабчетата никакви ги нямаше, бяха изкълвали трохите. Следите им по снега на перваза сякаш бяха печатчета на благодарността. Душички, поне през ваканцията ще ви храня редовно...

През двата ваканционни дни досега се събирахме момичета и момчета. Около единадесет часа, в училищния двор се събирахме. След това отивахме при „Акациите“ зад жилищния комплекс — пързалияхме се на шейни, учехме се да караме ски. Не е ли време да тръгвам? Преди това все пак трябваше да сложа някакъв ред в нашия апартамент. Колкото и да ми беше неприятно; не бях свикнала една носна кърпа да си опера...

Откъде да започна?

Мебелите ни са скъпи, но е разхвърляно още в антрето. И това невинаги ме дразни, дори така се чувствам по-удобно. И мама не е по реда, а като реши да чисти, изплезва език — един път в месеца. Татко пък късно се прибира от ресторанта (келнер е), нищо у дома ни не го интересува; него повече го интересува с колко пари ще се прибере и какво има да довършва на вилата. От мене никой нищо не иска, освен да съм силна ученичка. Понякога самата аз не мога да се понасям толкова разглезена.

Горе, чух, Светлин пусна запис на Висоцки.

* * *

Петък сме вече, дори спането ми омръзна.

Още снощи духаше топъл вятър и ето че осъмнахме без сняг. Последно ми остана да прибера пенъоара си и се позвъни на вратата. Мушнах пенъоара съвсем не на място — в салонния бюфет. Кой ли може да звъни? У нас все аз първа се хващам за телефона, аз отварям вратата. Ако е късна вечер, майка се сърди: защо не питаш кой е, може да е бандит? Бандит, глупости — тя не пропуска филмите на Студио „Х“ и те я омагьосват. Иначе е продавачка в ГУМ, завършила е само десети клас и ме е родила, когато е била на осемнадесет години...

Не можех и да предположа, че е той.

Беше Светлин от горния етаж, носеше книга; да не би да е „Дъщерята на партизанина“?

— Извинявай, може би звъня в неудобно време...

Защо, удобно си е времето, казах му, а той ми подаде книгата:

— Не ми беше трудно, между другото, да я намеря. Макар и със закъснение. Дали ще ти послужи?

Притесняваше се и мигаше по-силно от нормалното.

— О-ооо, Светльо! Колко ме улесняваш... — искрено се зарадвах, с две ръце взех „Дъщерята на партизанина“. — Да знаеш само колко съм ти благодарна!

— Нищо, нищо, Рони.

Като че ли се канеше да си тръгне, все пак нещо го задържаше още.

В същия миг си дадох сметка: ние за първи път се обръцахме един към друг на име, при това гальовно — както ни казваха по-близки хора; иначе аз съм Роксандра. Като по изключение у нас днес беше подредено, подмавих се да го поканя:

— Колко съм заплесната... Заповядай!

— Да не те притеснявам нещо.

— Сама съм, чудя се как да пропиляя времето си.

— И аз. Просто се удавам в свободно време.

— Значи трябва да умееш да плуваш.

— Уча се... От Яна разбрах, че обичаш джазовата музика. Аз — също, любителски...

Яна живееше на петия етаж, а този разговор Светлин и аз го довършихме в хола. Искаше ми се да се представя като учтива и опитна домакиня, попитах го, както мама питаше колежките си гостенки: коняк ще пиеш ли? Ами! Водка? Моля ти се! Понеже уиски нямаме в момента... По-добре, ако си решила да черпиш, което е много мило от твоя страна — чай. Чай?! Да, какъвто и да е чай, да ти помогна ли? В никакъв случай, мога и сама...

Как ли наистина се прави чай?

Много важно, ще погледна в готварската книга... Малко познавах Светлин, сега ми хареса — естествен в езика и държането си, има нещо (без да дразни) от маниера на по-възрастните. Такова си му е възпитанието, моето куца, куца...

Пуснах му на грамофона Карел Гот и отидох в кухнята. Намерих само чай от бърз, върнах се да го попитам дали ще е по вкуса му. Той седеше прилично във фотьойла, окуражи ме:

— Разбира се, бъзовият чай е разкошен!

И все оглаждаше с длан косата си, не е лоша косата му — чуплива.

Върнах се в кухнята и тъкмо да включа котлона, сетих се: ето къде е скитосвал!... През последните два дни изобщо не дойде при „Акациите“. Всички забелязаха, че го няма, защото той единствен донасяше ски, стари. И всекиго учеше да ги кара, с това го бях запомнила — че се раздава, без да се мъчи да изпъкне; самият той не стъпяше върху ските. Снощи срещнах майка му на стълбището. Стана ми неудобно да я отмина само с „Добър вечер“ и я попитах: „Светлин не го виждам — да не е болен?“. „Ами, болен — въздъхна майка му, възпълна е и спря да си отпочине. — Сутрин излиза рано, вечер се връща късно. И паспорта ми е «реквизирал» — обикаля библиотеките, някаква книга много му трябвала...“

О-ооо, два дни е мислил за мене?!

Книгата бях оставила върху шкафчето, тихичко я взех и потърсих печата върху нея: читалище „Пробуда“, но задраскано, а на гърба: антикварна цена 1,80 лева.

Стигнал е до антикварната книжарница?!

Заради мене?

Изтървах една порцеланова чаша в мивката, не се счупи. Дано Светльо не е чул, да не ме сметне за непохватна; каквато съм всъщност. Колко ли бъзов цвят да сложа във водата, за да му хареса чаят?... Два дни да търси книгата, никое момче никога не е правило нищо за мене — специално. А той защо ли го направи?

Кълна се: неговото присъствие отгатък вече ми действаше като слънчице, едва-едва показало се иззад тъничък облак, когато ти е леко хладно... Вълнение ли е това, или наистина туткавост, щом коленете ти не те държат здраво и подносът трепери в ръцете ти, а от чашите се разлива чаят, разлива се, проклетият.

Изглежда, се бях престарала, бях сложила много бъз и поне на мене ми горчиеше, пррр. И силно изгорих устните си, отказах се от тоя горчилак. А и бях забравила, че щом не е в пакетче, чаят се прецежда — в чашата ми като пияни се лутаха бъзови цветчета. Но Светльо изпи сладко-сладко своя чай, поиска и да му долея — как да го забравя?...

За киното стана случайно, ето как...

Светльо ми разказваше за едно свое „изтърсване“ със ските, понеже аз се заинтересувах скиори като него падат ли. Когато бил в Родопите при една бабуна два пъти направил „салто“ и пак се намерил на ските си, но извън пистата и станал Снежния човек... Аз още не бях довършила смеха си, той внезапно се изправи и каза изискано:

— Ето че взех да ти досаждам с бърливостта си. Много ти благодаря за хубавия чай, за приятната компания. Тръгнал съм да си взема билет за кино. От приятели разбрах, че „Главата на професор Доуел“ не бил лош.

— О, чуден е.

— Гледала ли си го?

— А, не... Яна ми го похвали, но се канех да го гледам...

Още не мога да разбера не излезе ли така, че сама се натрапих. Защото Светльо, нали бързо усеща работите, веднага каза:

— Страхувам се да не ставам нахален... Но ще бъда сам. Ако искаш, Рони, ако имаш време и ти е приятно, да го гледаме заедно? Лично аз ще бъда много доволен.

— Добре... Светльо, само секунда да ти дам пари.

— Хайде стига сега!

Изпратих го, щеше да ме чака пред киното в два часа без пет минути. Още не можех да повярвам, че е истина. На кино често отивахме цяла тайфа от момичета и момчета. Но сега щяхме да бъдем само двамата — той и аз. Никой досега не бе ми предлагал. Светльо го познавах от две години, понякога ми се е виждал смешен с тия негови префинени думи към момичетата специално; с момчетата е обикновен, дори съм го чувала да псува — поносимо. Има си компания, момчета от неговото училище. Доколкото съм разбрала, и те са спортистчета. Честно казано, не съм го харесвала кой знае колко: симпатичен, възпитан, но има и по-симпатични от него, по-оригинални. Срещнем се на стълбището, поздравим се и толкова. Уважавала съм го, признавам. Много дори. Но като че ли още повече уважавах майка му. Тя е спокоен, благороден човек, с гласа си, с усмивката си те кара и ти да си спокоен, добър човек; поне в нейно присъствие. Все едно не живеят хора над нас — рядко ще се чуе слаб тропот. Когато имат гости, тя ще позвъни (нямат телефон), за да ни предупреди и да се извини — ще шумят по до късно. Вдовица е — мъжът ѝ е бил алпинист, загинал е. И нашите я уважават. С двете стереоколонии нашият грамофон е

мощен и татко неведнъж ме е молил: намали го, хората горе спят. Винаги споменава за хората „горе“ и никога за хората долу или до нас!

Отпуснах се на „неговия“ фотьойл. Примижах, а виждах него. Преповторих си разговора ни, бях го запомнила. Започнах да се тормозя: аз съм флегматична, а той — пъргав, подхождаме ли си? На ръст няма нищо обезпокоително помежду ни. Дали да се похваля на Яна? Тя е дъщеря на професор и е по-сексапилна от мене...

Защо ли Светльо именно с мене предпочете да бъде на кино?

Ето тука бяха неговите длани, ей така ги държеше.

Отлично знам какво е оригиналното в мене — очите ми, сини са като планинско езеро. Така веднъж ми каза един осмокласник, бе се доближил до мене, все едно да се огледа в очите ми: „Хей, езерце!“ — и ме боцна по носа с показалеца си. Много момчета са ме подкачали, нито едно досега не ми е определяло среща; с какво ли ги плаща?... Е, не се измъчвах от това. Катето от нашия клас дружи с един ревнивец от VII-г, следи я на всяка крачка — живее ли се при такъв тормоз още отсега? А татко например е „пуснал“ майка (имам нейните очи), изобщо не я контролира. Тяхна си работа, не им се бъркам!

Не, нищо няма да казвам на Яна.

* * *

Към един и половина тъкмо отворих вратата да изляза и телефонът ме върна, помислих си: да не би да е Светльо? Но беше майка, ядосана недоумяваше: какво правя още вкъщи?

— Почти не съм вкъщи. Тръгнала съм на кино.

— Ти да не си се чалнала? Нали ни чака чичо ти Коле!

Съвсем бях забравила; снощи майка наистина ме уговаряше за такова нещо.

— Вече ме чакат пред киното приятелки.

— Ти чуваш ли се? Роксандро, вземи такси и след десет минути да си тук! Не те е срам...

— Ще закъснея малко, към два и пет поне нека да е...

— Само да смееш! Тръгвай незабавно — с баща ти сме пред болницата.

На нея никоой не ѝ се бърка в живота, но тя — домашната разпоредителка! Мъничко противна ми стана, какво се е развила като зарзаватчийка на пазар? Как контрастира на Светльовата майка!... Позвъних у Светльови — да го предупредя, но го нямаше. Хукнах надолу, сетих се: по парапета, като по лифт...

Помолих шофьора на таксито да минем покрай киното.

Да, но напразно: защо Светльо трябва да бъде там двацет минути по-рано? Шофьорът нямаше дребни пари за ресто, подарих му повече от лев — семейството ни изобщо си е по бакшишите.

И какво се получи?

Поговорихме си с чичо Коле, никакво завещание не получих.

Нека им е на нашите: ще има да бълнуват жълтици... Петнайсет жълтици бил имал чичо Коле, нашите се страхуваха да не би да ги е подарил вече на любовницата си — една шейсет и пет годишна бабка, той е на осемдесет и пет. Човекът отдавна всичко им е приписал по документи, за да го гледат: едностаен апартамент и в „Припека“ вилно място с лозе. Вчера се обади по телефона на майка, помолил я: преди операцията му да ме заведат при него — и се разплакал. Мама светкавично съобщава на татко, татко е човек със замах: една бутилка уиски и чрез лекаря урежда свиждане за днес по никое време. Излезе чист старчески сантимент — чичо Коле просто искал да ме види, на тръгване хвана ръката ми и я целуна, но за жълтици — нищо. Стар ерген е — брат на дядо, татковия баща, който почина наскоро. „Виждам съм ги, точно петнадесет, с образа на оня брадат козел Фердинанд, от 20, 50 и 100 лева са. За стотачките един нумизмат ми гарантира най-малко по една хилядарка...“ — така между другото снощи и татко ме убеждаваше, за да подкрепи майка: на всяка цена да отида в болницата, ако съм умно момиче.

Е, умна ли бях?

Мама се бе разфучала като ураган, ругаше по стълбището на болницата:

— Склеротик... Кухавел! Оная лалугерка ги е омотала за дъщерите си, язък, мама му стара...

Хора я чуваха, нея не я интересуваха; ако я чуе Светльо, какво ли ще си помисли и за мене?...

И тримата — всеки за нещо си сърдит на цялата вселена — тръгнахме на три различни страни: мама в ГУМ-а, татко на вилата, аз

отидох направо пред киното.

* * *

Половин час чаках, докато свърши филмът, надявах се, че ако Светльо сам го е гледал, ще го срещна, ще му се извиня. Беше застудяло, измръзнах във велуреното си яке — изпрочетох всички афиши, некролози, съобщения за квартири под наем. Е, свърши филмът и Светльо дойде при мене, но не откъм киното — някъде отвън. Аз се бях свила, с ръце в джобовете и танцувах, за да се сгрявам. Не се усмихваше, личеше си, че ми е обиден. Мълчеше си и ме гледаше огорчен и с укор, но не и зъл; очите му както винаги — уморени: да не би да е бил отсреща в библиотеката?

Смята ме вече за несериозна, хвърчаща, лекомислена?

Гледах го непрекъснато — виновна, с молба да ме разбере. Зъбите ми тракаха — и от студ, и от вълнение; не обичах нечестните работи, а излезе, че ги върша.

— Светльо, и да ти об-бясня, няма да ми пов-вяр-ваш...

— Защо смяташ така, Рони? Утешава ме самият факт, че се срещнахме именно тук, по това никакво време...

Още не се усмихваше, но поне се опитваше да не е нацупен. Аз му разказах с няколко фразички за болницата, доста несвързано.

Лукавство на обстоятелствата, заключи той, извади от джобчето на спортното си яке двата билета. Значи не бе и влизал в киното; не бях се излъгала, да, в библиотеката е бил, според както ми спомена. Питам се смутена: аз дали щях да постъпя като него? Да се откажа от филма... В същия миг, признавам си, го почувствах особено близък, възхищавах му се.

— И защо не го гледа?

— Защото преди това няколко часа мислено се виждах в киносалона с един друг човек...

Започна да къса билетите. Бавно, като някакво отмъщение. На много малки парчета ги накъса.

— Смятах да ги пазя като горчив спомен. Хм, и като урок...

Светльо ми прости.

Бил ме търсил и у нас, каза, безпокоял се за мене: да не би да ми се е случило нещо лошо? Чак като ме видял жива-здрава тук, превзела го обидата и се нацупил. Говореше и се мъчеше с разкопчаното си яке да ми пази завет, защото точно пред киното духаше като през дефиле.

Затрогна ме още повече, никой външен човек не бе се грижил така за мене; заслужавах ли?

От четири часа след обяд даваха друг филм — глупав, разбрахме се така: утре ще дойдем пак от два часа. И той веднага купи нови два билета, погледна ме със закачливо предупреждение: да не се повтори мизерията? И гальовно ме побутна по гърба: да вървим...

Не го попитах къде, нали щяхме да бъдем заедно.

Заведе ме в сладкарницата, тя е на гърба на киното, откъм градинката. И ме запозна с приятелите си — момчетата пиеха битер-лимон, поръчаха и за нас. Направиха го културно, ето това запомних. Бяха весели и забавни момчета, симпатична компания — не можех и да ги сравня със съучениците си. Хлапета по вид, а с привлекателни обноски и едновременно естествени, всеки със свой чар; говореха за книги, записи, спорт и все пускаха духовитости, смееха се от сърце. Към мене се отнасяха подчертано внимателно, знаех: правеха го повечето заради Светльо.

Глупави са такива откровения, но не крия: бях щастлива; по-скоро — не бях на себе си.

Край, окончателно „хлътнах“ по Светльо.

Дори още там, в сладкарницата започнах тайно да се тревожа: има ли с какво да задържа вниманието му?... И едва ли не го гледах с преклонение, бях почти сигурна вече: обичах го, обичах го.

* * *

Все още се колебаех дали да съм с пола и блуза или с панталон и поло — бяло, като неговото. Пробвах полото и пак се позвъни, ууу!

От двайсетина минути телефонът звънеше през три-четири минути — продължително. Нито веднъж не повдигнах слушалката, надминах себе си. Страхувах се да не ми се повтори вчерашният лош номер на майка, но накрая не издържах — да не би да е Светльо?

И се обадох с предчувствието, че пак сбърках.

Ами че да, търсеше ме дружинната ръководителка — радостна, че ме е открила най-сетне, но и разтревожена: веднага да отида в училището, за да надписвам някакви покани; до петнайсет часа трябвало да се върнат надписани в РК на ДКМС, ударна задача.

— Нямам нищо против, другарко Бойчева, но тъкмо по това време съм неотложно заета. Честна пионерска. Съжалявам много. Искам правилно да ме разберете...

— Рони, ти разбираш ли колко е важно?

— А за мен е фатално...

— Рони, аз те моля... Единствено на теб разчитам!

И така нататък: щели да я накажат, а тя толкова ми вярвала, не била намерила други ученици, направо критично било положението й, още ли не мога да я разбера, ще отида ли?...

— Добре... Идвам!

Не можех да й откажа; бях член на дружинния съвет, имах „калиграфски почерк“ — тъкмо за надписване на покани. В училище към мен тя се държи като сестричка, не бях забравила и добрината й: намери ми учител по математика, отличен учител, идваше чак у нас, до секунда точен. Станах отличничка и по математика, татко, разбира се, умееше да се отблагодарява: вместо по четири лева, плащаше му по седем; заявил ми го е: „Аз денонощно смятам, но моите сервитьорски сметки са доста грешни и не мога да ти помогна, пари обаче няма да жаля, за да станеш човек и да се гордея поне с тебе...“.

Беше мрачен около обяд, мъчеше се да превалява сняг. С полото намъкнах панталон, отгоре — кожух. Позвъних пак у Светльови, нямаше го. Не виждах никакви други комбинации да го открия, отхвърлих и последния вариант: да помоля Яна да отиде пред киното и да го предупреди; нека да не я изнудвам, тя преди мен го харесваше.

Аз, изглежда, съм хладнокръвно създание, когато поискам.

Още щом се съгласих да отида в училището, прежалих филма — приех всичките последствия. Не се упреквах — едно от двете приятелства така или иначе щях да изгубя. Просто не ми върви... А имах чувството, че отвътре сякаш се топях — като захарен памук на топло. Съпротивлявах се на това чувство с волята си — вървах без колебание към училището, не вървах, а подтичвах...

Точно в три часа двете с дружинната бяхме в РК на ДКМС.

Зарадваха й се, похвалиха я.

Но вече на излизане на нея ѝ призля — едва след като я отпусна напрежението. Поседнахме в коридора, тя ме помоли да потърся в чантата ѝ валидол. Дадох ѝ хапче валидол — жал ми беше за нея: младичка, а прекомерно изпълнителна и със слаби нерви. Като се съвзе, изпратих я до квартирата ѝ. Няколко пъти ме целуна — дори ми стана неудобно. Бях по-малка, обаче с по-силен дух — с нищо не показах огромната си мъка за изпуснатия филм; дори взех да си вярвам, че изобщо не ми е мъчно.

И пак, сякаш довята от вятъра, се намерих пред киното.

Не допусках тук да срещна Светльо, отидох ей така — себе си да проверя: безразлична ли съм вече към него?

Свърши филмът, помотах се още малко — не, никъде го нямаше. Убеждавах се: няма смисъл да го търся повече, да му обяснявам неща, които са необясними; да му се извинявам и да се надявам, че и сега ще ми повярва на истината, която звучи като чиста лъжа... Аз ако бях на негово място, също нямаше да повярвам. Хайде де: единия път — както и да е, но два пъти за два дни да се случат чак толкова спешни работи?

И все пак какво съм виновна аз?

Ама че съм човек с лош шанс!... Ще се защитавам до последно! — мобилизирах се внезапно.

И се напъхах в сладкарницата, гледах смело, дръзко.

Нямаше го, знаех си.

Бяха приятелите му — на тяхната маса. Не ме забелязаха, но ми подвикна Тахо:

— Рони, ела при нас, ако си сама.

Седмокласник е, мене всички ме познават в училището — отборът ни по хандбал е окръжен първенец благодарение и на моя „ракетен“ удар... Беше с Мати, съученици и приятелчета са си. Пиеха някакъв жълт сок. Поблагодарих им: страшно бързам, друг път — с удоволствие. А Тахо също бе мобилизиран в училището — помогна за поканите. И той е член на дружинния съвет, беше извикан от дружинната като мене — спешно. Много добър скиор, има и някакъв медал от републиканско първенство. Вчера се поздравиха със Светльо, много уважително се поздравиха.

Отидох при компанията на Светльо, поздравих нервно и веднага попитах за него. Момчетата станаха на крака, не, няма го, казаха,

изобщо не е идвал, но може би ще дойде, заповядай — всеки ми отстъпваше своя стол, вече ме имаха за „своя“ и ми говореха на „ти“. Не, благодаря, ужасно бързам, само наминах тъй... Нищо чудно той да стяга багажа си... За къде?!... Ами че утре заминаваме на хижата на тренировъчен сбор.

Не помня как съм излязла от сладкарницата.

За себе си така обяснявах ситуацията: толкова го е било яд, че не се е събрал и с приятелите си — да не би да се издаде с мрачното си настроение...

* * *

Кратък е януарският ден, вече тъмнееше.

Прибрах се у нас, но всичко ми беше неприветливо. Нашите късно се връщаха и по-добре. Никога не съм била явна егоистка, сега мислех само за себе си: защо изтърпявам такава жестокост, в същото време едно добро момче ме смята за жестока...

Хрумна ми хитрост: нищо, че не бях прочела романа „Дъщерята на партизанина“ — ще му го върна. И ще се опитам да му разкрия честно тоя мой „втори номер“ към него. Да знае, да не ме презира излишно. Няма да му се моля да ме извини, нито за нова среща ще споменавам.

Но никой нямаше у тях, днес съвсем не ми вървеше.

Голям инат съм била; слязох при входа на блока ни, там, до радиатора има пейка. Седнах на пейката и започнах да чета.

Странно, книгата ме увлече. Четох близо час, като редовно натисках електрическото бутонче да ми е светло. Минаха няколко съкооператори — задължителен поздрав, подозрителни погледи от тяхна страна.

Най-сетне се прибра и Светльо, видях го още когато беше на тротоара; станах и се подготвих — вътрешно.

Той се изненада от моята „стойка“, даже трепна. Колкото беше трепването му, толкова трая и спирането му. Веднага продължи да крачи, забързан, все едно подгонен от мене.

Нито „Добър вечер“, нито „Здравей“.

Не ме учуди; значи дълбоко ми се е разсърдил.

Не само изглеждаше сърдит или безразличен, но като че ли беше и враждебен — накокошинен, както казваше дядо. О-хо, все пак не бил прекалено притеснителен, нито прекомерно наивен...

Точно това исках да знам: как ще се държи.

Вече знаех...

Не го извиках — нарочно. Не хукнах след него — какъв ми е в края на краищата? Никакъв не ми е! С какво ме превъзхожда? С нищо!... И въпреки яда ми, почти го оправдавах: и аз щях да съм същата при разменени роли. Да, да, дори по-зла щях да бъда... Но го и упреквах донякъде: разбра, че него чакам, това е почти подадена ръка за извинение; какво му пречеше да се поспре? Както бих направила аз — поне от любопитство бих го направила...

Аз също съм горда, братле.

Книгата още утре ще върна на майка му!

Ужасно мъчително ми беше, не отричам.

* * *

Снощи татко — както винаги, късно се прибра. Беше на „малък градус“; след приключването на работа в ресторанта на „Балкантурист“ той си пийва чашка-две с колегите си. Остави пред мен спестовната ми книжка, каза с родителско доволство: „За рождения ти ден. Ронче — още две!“.

Още две хиляди лева ми бил внесъл.

Трудно ми е да почувствам истинската стойност на тези пари, но го целунах по челото; колко бръчки имаше вече... Татко попита покровителствено: „Е как, ще празнуваме ли утре, къде?“. „Не!“ — отговорих му, а той: „Дори без бандата?“. Имаше предвид „дечурлигата“ — момчетата и момичетата около нас; както е ставало обикновено. И без това, помислих си, през ваканцията никога не успях да събера класа на рождения си ден, случайни лица не ми се канеха вече, а на чичо Коле, „постоянното присъствие“ за всеки наш семеен празник, му бяха направили операция... И потвърдих: „Никого, татко. Абсолютно!“.

„За всеки случай — ето тук...“ — той остави пред мен десетолевки, да са ми „подръка“.

За себе си обаче обявих пълен траур.

Траур в деня, когато навърших 13 години; наистина фатално ли е числото 13? Глупости... Вместо джаз — моята слабост, слушах тъжна музика без ясен ритъм; тоя път хаосът на симфониите — мамините любимки, допаднаше на хаоса у мене.

Сама бях, с изключени „приематели“ за света.

Седях във фотьойла, на който бе седял Светльо. И като циклон в главата ми често-често нахлуваха въображения, рисувах си невъзможни картини: ту го водя под ръка, в костюми с еднакъв цвят сме; ту махам косъм от рамото му — косъм от моята глава; ту съм допряла чело в неговото и като очен лекар се мъча да проникна чак в дънцето на душата му: обича ли ме, съжالياва ли за надутата си поза от по оня ден?... Ту го виждам да се спуска със ските, слалом, умирам от страх да не падне, пръв е, републикански шампион, не, на второ място е след Стенмарк, лично Стенмарк му стиска ръката...

Ще откача...

Вече трети ден Светльо е на хижата, аз не съм излизала от нас. Едва ли не като калугерка.

Специално за днес си облякох много стари и тъмни дрехи.

Дори с това исках да си внуша скръб. Тоест — непрежалимост. С други думи: не мога да прежая раздялата ни със Светльо.

Малко и играех на нещастна; с нервите ли не бях в ред?

Много добре се познавах: ще ми е нужно време, за да се „излекувам“ постепенно. Имала съм и други разочарования, от по-друг характер. Например когато разбрах, че майка е приятелка на учителя ми от началното училище... Досега поне всичко съм преодолявала. В това отношение съм самоуверена — взела съм жилавия характер на татко.

Още сутринта ми бе хрумнало да направя панихида на моята първа обич. Харесвах курабийки — най-обикновен сладкиш от брашно, сода, захар и кисело мляко. Рецептата прочетох в една готварска книга на татко — той е започнал като готвач. Запретнах ръкавите на пенъора и ха това, ха онова, за мое учудване курабийките станаха вкусни.

Бях се заканила да обядвам само от тях.

Вече седях в хола, в „неговия“ фотьойл, пред фруктиерата с курабийките и чаках — на музикален фон — да мине цяла вечност; да дойде обяд, за да стане панихидата.

Бях се вдивясала, това е.

Но не бях забравила и тая сутрин да нахраня вработетата; те ме чакаха, миличките, защото сняг отново бе навалял.

И в това никакво предобедно време — баналният шум на входния ни звънец. Горкият, сякаш проплака. На кого ли съм изпотрябвала? Навярно ме викаха да слеза на игра в училищния двор; извинете ме, момичета, просто ме няма!...

Жалко само, че няма да погазя из новия сняг... Второ позвъняване; интересно — и то „културно“, кратко, слабо.

Не, няма да отворя — нужна ми е самота, самота... Трето позвъняване — вече от два поредни кратки звука: вик, втори. И съвестта ми ме повдигна от фотьойла, в антрето се спънах от килимчето и с длан плеснах в стената. А възнамерявах да погледна през шпионката, колкото и да я ненавиждах изобщо.

— Ро-ни... Рони!

Веднага го познах; тоя негов леко гърлен, но топъл глас бих разпознала сред хиляди други. Не се разтреперих, нищо не помислих — нямаше време, отворих незабавно.

Той непоканен влезе и запали лампата, внесе със себе си студ и снежна свежест. Беше в спортен екип, със зачервени бузи, хубав, хубав. Сякаш не бях го виждала половин година, съвсем беше променен. Носеше пет карамфила, значи бях успяла някак да ги преброя? Оглаждаше с длан косата си ту над лявото ухо, ту над дясното.

Изведнъж се сетих, че съм в глупави тъмни дрехи и се ядосах; ето сега вече се разтреперих.

Той премести букета от лявата в дясната си ръка, мигаше начесто и това го правеше още по-хубав.

— Рони... Избягал съм от сбора и веднага се връщам... На хижата е и Тахо от твоето училище. Снощи той най-случайно ми разказа за оная ваша тъжна събота. С дружинната ви ръководителка... Не ме извинявай, моля те. Само ми позволи да ти честитя рождения ден. Да ти пожелаая занапред срещи преди всичко с добри и несебелюбиви хора... Заповядай!

Взех букета, ръцете ни неволно се допряха.

Може би ме подмами навикът да се отблагодарявам сърдечно; може би не можах да овладеея радостта си и изненадата — не знам, но се наклоних и го целунах по бузата му, веднага се стреснах.

Първа аз го целунах, как не ме беше срам?

Той хвана главата ми с две ръце, приближи я и, лекичко допря устни до косата ми.

— Какво да те почерпя?

Това беше моят глас, да.

— Видях те и нищо повече не ми е нужно. Повярвай ми, Рони!

— Лично аз съм правила курабийки...

— Така ли?!... Тогава ще си взема едничка.

И наистина си взе само една.

Трябвало, каза, да хване рейса от халите в дванайсет, а сега беше дванайсет без шест минути; изхвъркна, хързулна се по парапета и на завоя едва не се преби. Изтичах по тънка рокля на балкона, ето го: спринтира, обърна се и ми махна. Няколко пъти ми махна, без да спира — стъпките му личаха върху чистия сняг.

Градинката със снежните дървета го скри, но аз още му помахвах, докога, Роксандро?

Може да съм глупава, но какво от това!

Какъв сняг валеше, ех, сякаш пред очите ми е витрина с булчин воал. Изтичах да си облека бяла рокля, но видях белите карамфили на Светльо и ги прегърнах...

* * *

Две години оттогава, за нищо повече не сме се карали, не ни се караха и родителите ни. Щастлива съм, такава щастие желая и на всички вас, мои връстнички и връстници, но помнете: то еднакво зависи и от двамата. Ето че се сетих за нещо: оня ден бях у Светльови, за първи път влязох в неговата стая и върху бюрото му забелязах разтворена кутия с някакъв медал. До сълзи се изненадах, като разбрах, че „медалът“ беше оная моя курабийка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.